

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Molbech, Christian (1831-08-15)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Molbech, Christian (1831-08-15)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 405.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000232.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Molbech.

Kbhvn. d. 15de Aug. 1831.

Jeg havde i denne Tid ret meget at sige Dem, min ædle Ven og Velynder! mig selv vedkommende; men jeg maa nøies med at meddele Dem foreløbigen, eller forberede Dem paa et af mine nærmeste Ønsker. Følgerne af en meget alvorlig Sygdom vedvare endnu hos mig; og et for mig meget anstrengende Arbeide — at indrette Schillers Don Carlos for vor Skueplads, hvorved jeg har maattet oversætte vel meer end $\frac{2}{3}$ af dette Drama — har i de sidste 14 Dage medtaget, s. 406 og næsten udtømt mine Kræfter. Jeg maa nu atter ved nogle Dages Ophold paa Landet søge at gienvinde, hvad der i de sidst forløbne er tabt. — —

11*

Jeg haaber at kunne endnu i Sommer slutte den 1ste Afdeling af mine begyndte Forelæsninger over den nyere danske Poesie, nemlig med Evald og Baggesen. Men uden Tvivl bliver det mig nødvendigt, at søge hos Directionen om for i Vinter ganske at fritages for at holde Forelæsninger; ikke saa meget fordi jeg om Vinteren overhovedet er ulige mindre oplagt til min Gierning end om Sommeren, som fordi der forestaaer mig, deels ved udvortes Nødvendighed, deels ved indvortes Kald, flere, tildeels meget besværlige literariske Arbeider, hvoraf nogle virkelig ere uopsættelige. Jeg vil nævne nogle af de vigtigste: 1) Min danske Ordbog. Dette Værk, som jeg vel — ikke med mit eget, men med Kong Frederik den Siettes, meer end eengang gjentagne Udtryk — tør kalde et herculisk Arbeide, er omtrent i Trykningen fremrykket til $\frac{4}{5}$ af det Hele. Det er et Arbeide, som i flere Aar har undergravet, ikke blot mine Kræfter, men mit Humeur; deels ved sin colossale Vægt i og for sig selv; deels ved at give mig, hvad jeg vil kalde en Ordbogs-Sygdom, nemlig en ængstelig Begierlighed og Umættelighed i ikke at ville miste noget, som endnu kunde bruges i Bogen, og en uophørlig nagende Fortrædelighed og Ærgrelse over, i Arbeidets Løb at opdage forbigaaede Ord, som nu blot kunne medtages som Supplémenter. Jeg kan virkelig sige, at dette Arbeide har i høi Grad skadet mit Nervesystem, og derved endog min hele Lyksalighedsfølelse. — Tidens høist alvorlige Vilkaar, foruden Menneskelivets altid herskende Uvished, minder stærkt om, engang, hvis det er Guds Villie, at bringe det til en Ende. — 2) Mit danske Dialeet-Lexicon. Dette, der kan betragtes som et Slags Supplément til Ordbogen, kunde maaskee (dersom jeg havde seet paa literair Celebritet) have været mig langt vigtigere, end det forrige. Det er et Arbeide, som, paa Grund af de Materialier, hvoraf jeg s. 407 er i Besiddelse, ingen i Verden uden jeg kan udsøre, og som tildeels vil for de Lærde have langt mere Interesse end Ordbogen. Ved mange Aars møisomme Forarbejder er dette Værk bragt meget vidt. Det bliver vel ulige mindre vidtløftigt end hiint, men dog et svært Octavbind, som jeg agter hefteviis at udgive. Under min Sygdom, i de saa Timer, hvori jeg kunde arbeide, har jeg været heldig nok til at kunne lægge sidste Haand paa det 1 fte Hefte, som nu næsten er færdigt til Trykken; men det fordrer dog Revision, og endnu nogen Supplering. — 3) Andet Bind af min Anthologie, hvorfor jeg paa det stærkeste presses. Endelig 4) har jeg længe gaaet om med det Forsæt, i Anledning af en ny, snart udkommende Vaudeville af Heiberg at skrive en Afhandling over den Heibergske Vaudeville, hvis Originalitet og Nationalitet, eller hvis eiendommelige Charakter, langt fra ikke er tilstrækkelig kiendt eller erkjendt, og som bl. a. i Sverrig er saa godt som reent ubekiendt; uagtet den uden Tvivl i den komisk - dramatiske Literatur er det Vigtigste og meest Ejendommelige, vi siden Holbergs Tid ere i Besiddelse af. Dette er, om intet stort, dog heller intet ubetydeude Arbeide; og om jeg derved ikke skulde opnaae andet, end muligen at virke noget til Gavn for en af vor Literatur saa sortien! Forfatter, vil jeg ansee det som lønnet nok. — Dog tilstaaer jeg, dette sidste Arbeide beroer altfor meget paa min personlige Tilstand og manglehaande Forholds Udvikling, til at jeg kunde love mig dets Udførelse med Vished.

Mindre betydende Arbeider forbigaaer jeg. Men jeg er ikke uden Haab om, at De og Etatsraad Engelstoft, der ganske deler D. H.'s varme og venlige Deeltagelse i mit Vel, ville skienke hine Deres Opmærksomhed. —

Deres ærbødigste,
taknemmelig hengivne
C. Molbech.